

I. Disposicions generals

CAP DE L'ESTAT

29917 LLEI 47/1998, de 23 de desembre, per la qual es dicten regles per al reconeixement de la jubilació anticipada del sistema de la Seguretat Social, en determinats casos especials. («BOE» 311, de 29-12-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

L'apartat 2 de l'article 9 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, de 20 de juny, determina que, a mesura que els règims especials configuren els seus beneficis d'acord amb els criteris del règim general, s'han de dictar normes relatives al temps, l'abast i les condicions per assolir els drets en curs d'adquisició de les persones que passen d'uns règims als altres, mitjançant la totalització dels períodes de permanència en cadascun d'aquests règims, sempre que no se superposin. D'acord amb les previsions legals, els diferents règims especials van establir les seves regulacions respectives per al còmput de les cotitzacions efectuades a d'altres règims, a efectes del reconeixement del dret a les prestacions.

D'aquestes regulacions es dedueixen uns criteris generals per al reconeixement de les prestacions quan s'acrediten cotitzacions en diversos règims. En primer lloc, es reconeix la prestació corresponent al règim de Seguretat Social en què l'interessat estigui donat d'alta en el moment del fet causant o l'últim en què s'hagi produït aquesta circumstància, sempre que l'interessat reuneixi en aquest moment totes les condicions necessàries. En cas que no li correspongui el dret, s'aplica la mateixa fórmula en el règim anterior; si l'interessat no acredita les condicions necessàries en cap règim, resol sobre el dret el règim en què l'interessat tingui un nombre més gran de cotitzacions, amb la totalització prèvia de totes les acreditades.

No obstant això, sorgeix el problema de si en el règim en què l'interessat reuneixi un nombre més gran de cotitzacions tampoc no acredita tots els requisits per accedir a la pensió, com ara el de l'edat. Tot i que la pràctica administrativa ha admès la possibilitat que, en aquests casos, pugui resoldre un règim que, en virtut d'un dret transitori, prevegi la jubilació abans dels seixanta-cinc anys, encara que en aquest règim l'interessat no acrediti el nombre més gran de cotitzacions, tanmateix, la jurisprudència ha entès que aquesta pràctica no s'acomoda a les normes en vigor, doctrina jurisprudencial que va

ser recollida mitjançant instruccions internes de l'Administració, amb efectivitat a partir de l'1 d'abril de 1998.

El Congrés dels Diputats, amb data 31 de març de 1998, va aprovar una moció en què instava el Govern a mantenir els criteris que s'aplicaven abans de la data indicada, per bé que en el marc de les recomanacions del «Pacte de Toledo».

Respon a aquesta finalitat el contingut d'aquesta disposició, mitjançant la qual, i amb caràcter d'urgència, per tal de donar compliment a la iniciativa parlamentària assenyalada i que les sol·licituds de pensions de jubilació es puguin reconèixer en funció dels criteris indicats, s'estableixen normes respecte al reconeixement del dret a la pensió de jubilació quan l'interessat acredita cotitzacions en dos règims o més de la Seguretat Social sense que en cap d'aquests règims, considerats aïlladament, reuneixi tots els requisits per accedir a la pensió. En aquests casos, es manté la possibilitat que l'interessat pugui accedir a la pensió anticipadament, sempre que hagi estat afiliat a un règim que reconegui aquell dret, tot i que no sigui aquell en què s'acrediti el nombre més gran de cotitzacions. Tot i això, en el marc dels principis de contribució i proporcionalitat que han de regir el sistema de Seguretat Social, la potenciació del qual constitueix un dels punts bàsics del «Pacte de Toledo», s'exigeix que l'interessat acrediti, del total de les cotitzacions efectuades, com a mínim, una quarta part en algun dels règims que preveu el benefici de la jubilació anticipada.

Article únic. Regles aplicables.

1. El que disposa aquesta Llei s'ha d'aplicar en cas que, havent cotitzat en diversos règims del sistema de la Seguretat Social, l'interessat no reuneixi tots els requisits exigits per accedir a la pensió de jubilació en cap d'aquests règims, considerant únicament les cotitzacions acreditades en cadascun dels règims als quals hagi cotitzat.

En aquests casos, resol sobre el dret a la pensió de jubilació el règim en què s'acrediti el nombre més gran de cotitzacions, i se computen com a cotitzades en aquest règim la totalitat de les que acrediti l'interessat.

No obstant el que estableixen els paràgrafs anteriors, quan el treballador no hagi complert l'edat mínima per causar el dret a la pensió de jubilació en el règim pel qual s'hagi de resoldre el dret, pel fet de ser aquell en què s'acredita el nombre més gran de cotitzacions, es pot reconèixer la pensió per aquest règim, sempre que s'acrediti el requisit de l'edat en algun dels altres règims que s'hagin tingut en compte per a la totalització dels períodes de cotització, en els termes que estableixen els apartats següents.

2. Per a l'aplicació del que estableix el tercer paràgraf de l'apartat anterior, cal que concorrin els requisits següents:

a) Que l'interessat tingui la condició de mutualista l'1 de gener de 1967 o en qualsevol data anterior, o que algun país estranger li certifiqui períodes cotitzats o assimilats, per raó d'activitats dutes a terme en aquell

país, abans de les dates indicades, que si s'haguessin cotitzat a Espanya haurien donat lloc a la inclusió del mutualista en alguna de les mutualitats laborals, i que, en virtut de les normes de dret internacional, hagin de ser tingudes en consideració.

b) Que, com a mínim, la quarta part de les cotitzacions totalitzades al llarg de la vida laboral del treballador s'hagin efectuat en els règims que reconeixen el dret a la jubilació anticipada o als precedents d'aquests règims, o a règims de Seguretat Social estrangers, en els termes i les condicions que assenyalen la lletra anterior, llevat que el total de cotitzacions al llarg de la vida laboral del treballador sigui de trenta anys o més, cas en què és suficient que acrediti com a mínim cinc anys de cotitzacions en els règims abans esmentats.

3. El reconeixement del dret a la pensió de jubilació amb menys de seixanta-cinc anys, quan es compleixin les exigències que estableixen els apartats precedents, s'ha de fer pel règim en què l'interessat acrediti un nombre més gran de cotitzacions, aplicant-hi les seves normes reguladores.

La pensió de jubilació és objecte de reducció, mitjançant l'aplicació del percentatge del 8 per 100 per cada any o fracció d'any que, en el moment del fet causant, li falti a l'interessat per complir els seixanta-cinc anys.

El que estableix el paràgraf precedent s'entén sens perjudici del que preveuen el paràgraf segon, norma segona, de la disposició transitòria tercera de la Llei general de la Seguretat Social, com també la norma segona de la disposició transitòria tercera del Reglament general del règim especial dels treballadors del mar, aprovat pel Decret 2864/1970, de 9 de juliol.

4. Les referències a l'1 de gener de 1967 s'entenen fetes a la data que determinin les normes reguladores respectives, pel que fa als règims o els col·lectius que en preveuen una de diferent, amb vista a la possibilitat d'anticipar l'edat de jubilació.

Disposició addicional única. *Règim de classes passives.*

El que disposa aquesta Llei no és aplicable al règim de classes passives de l'Estat. El còmput recíproc de cotitzacions entre aquest règim i els altres règims del sistema de la Seguretat Social es regeix pel que estableix el Reial decret 691/1991, de 12 d'abril.

Disposició final primera. *Facultats d'aplicació i desplegament.*

Es faculta el ministre de Treball i Afers Socials perquè dicti les disposicions de caràcter general que siguin necessàries per a l'aplicació i el desplegament d'aquesta Llei.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor el mateix dia que sigui publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat», per bé que es pot aplicar a les pensions de jubilació el dret causant de les quals es produeixi a partir del dia 1 d'abril de 1998.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 23 de desembre de 1998.

JUAN CARLOS R.

30152 LLEI ORGÀNICA 11/1998, de 30 de desembre, de reforma de la Llei orgànica 8/1981, de 30 de desembre, de l'Estatut d'autonomia per a Cantàbria. («BOE» 313, de 31-12-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

En el debat de l'estat de la Regió, fet el 27 de desembre de 1995, es va aprovar, per unanimitat, crear una ponència amb la participació de tots els grups parlamentaris per a la reforma de l'Estatut d'autonomia per a Cantàbria que, mitjançant la fórmula del consens, permetés aconseguir més autogovern per a la nostra Comunitat Autònoma i accedir als continguts màxims de competències i poder polític previstos en la Constitució espanyola.

La Ponència esmentada, constituïda el 22 d'abril de 1996, i un cop escoltats els representants dels sectors socials, econòmics, institucionals i culturals de la societat de Cantàbria, després de diferents sessions de debat, reunits els seus membres a Carmona el 29 de desembre de 1997, va elaborar per consens el document que es va presentar com a proposició de llei.

Transcorreguts setze anys de vigència de l'Estatut d'autonomia, els grups parlamentaris signants consideren que incrementar els mecanismes d'autogovern, aclarir el marc institucional i ampliar les competències de la Comunitat Autònoma permet un desenvolupament socioeconòmic sostenible més gran que redundarà en un augment del benestar dels homes i les dones de la nostra terra.

Article únic.

Els articles següents de la Llei orgànica 8/1981, de 30 de desembre, de l'Estatut d'autonomia per a Cantàbria, queden redactats de la manera següent:

Primer. Preàmbul.

«PREÀMBUL

Cantàbria, com a comunitat històrica definida perfectament dins d'Espanya i fent ús del dret a l'autonomia que la Constitució reconeix en el títol VIII i partint de les decisions de la Diputació Provincial i dels seus ajuntaments lliurement i democràticament expressades, manifesta la voluntat de constituir-se en comunitat autònoma d'acord amb el que disposa l'article 143 de la Constitució.

Aquest Estatut és l'expressió jurídica de la identitat de Cantàbria i defineix les seves institucions, les seves competències i els seus recursos, dins de la unitat indissoluble d'Espanya i en el marc de la més estreta solidaritat amb les altres nacionalitats i regions.

Cantàbria troba en les seves institucions la voluntat de respectar els drets fonamentals i les llibertats públiques, alhora que es consolida i impulsa el desenvolupament regional sobre la base d'unes relacions democràtiques.

Per fer realitat el dret de Cantàbria a l'autogovern, l'Assemblea Mixta de Cantàbria, prevista en l'article 146 de la Constitució, proposa i les Corts Generals aproven aquest Estatut.»